

Metoda koszt plus raczej w prostych biznesach

I. Ministerstwo Finansów opublikowało objaśnienia do cen transferowych

Ministerstwo Finansów opublikowało objaśnienia podatkowe w zakresie cen transferowych nr 6: Metoda koszt plus. Objasnienia mają na celu wyjaśnienie praktycznych aspektów związanych ze stosowaniem metody koszt plus. Objasnienia mają zastosowanie do transakcji kontrolowanych realizowanych po 31 grudnia 2018 r. Jak wynika z nowych objaśnień, wskazują one m.in. zakres stosowania metody koszt plus, określenie bazy kosztowej oraz narzutu zysku i kalkulację ceny, a także kryteria porównywalności transakcji i podmiotów oraz trudności i błędy w zastosowaniu metody koszt plus i praktyczne przykłady zastosowania tej metody. Objasnienia uwzględniają rekomendacje Forum Cen Transferowych z 28 września 2021 r. dotyczące opisu metody koszt plus oraz uwagi zgłoszone w ramach przeprowadzonych konsultacji podatkowych.

II. Cena ustalana jest na poziomie sumy bazy kosztowej i narzutu zysku

Metoda koszt plus (wcześniej określana w polskim prawie także metodą rozsądnej marży) polega na ustaleniu ceny sprzedaży w transakcji z podmiotem powiązaniem na poziomie sumy bazy kosztowej i narzutu zysku, porównywalnych do wartości ustalanych pomiędzy podmiotami niepowiązanymi, z uwzględnieniem pełnionych przez podmiot funkcji, zaangażowanych aktywów i ponoszonego ryzyka. Innymi słowy, metoda koszt plus koncentruje się najpierw na analizie kosztów poniesionych w transakcji przez podmiot dokonujący sprzedaży, a ustalenie ceny następuje przez dodanie do tych kosztów rynkowego narzutu uwzględniającego funkcje, ryzyka i aktywa zaangażowane w transakcji przez podmiot sprzedający.

Zgodnie z nowymi objaśnieniami podatkowymi, metodę koszt plus można stosować w transakcjach, dla których można znaleźć wiarygodne dane porównawcze pozwalające zweryfikować wskaźnik narzutów na kosztach. Najczęściej będzie to sytuacja, gdy profil funkcjonalny podatnika (np. producenta lub podmiotu świadczącego usługi) w transakcjach kontrolowanych jest nieskomplikowany.





III. Zastosowanie metody koszt plus musi poprzedzić analiza funkcjonalna

Prawidłowo przeprowadzona analiza funkcjonalna jest niezbędna do stwierdzenia, że metoda koszt plus jest odpowiednia do wyceny danej transakcji. Metodę tę należy zastosować do transakcji, w których można znaleźć wiarygodne dane porównawcze dla sprawdzenia wskaźnika narzutu na kosztach. Najczęściej są to sytuacje, gdy profil funkcjonalny podmiotu badanego w badanej transakcji jest mniej złożony. Na przykład, zgodnie z objaśnieniami Ministerstwa Finansów, nie będzie prawidłowym zastosowanie metody koszt plus w przypadku podmiotu, który angażuje aktywa w postaci unikatowych wartości niematerialnych, np. takich jak nowatorski patent, rozpoznawalny znak towarowy albo wyspecjalizowany know-how.

IV. Konieczne jest prawidłowe ustalenie bazy kosztowej

Metoda koszt plus służy z reguły do kalkulacji wynagrodzenia (narzutu na kosztach) podmiotów zajmujących się rutynową lub prostą działalnością produkcyjną lub usługową, aby pokryć bezpośrednie i pośrednie koszty związane z wytworzeniem produktów, usług lub nabyciem towarów, oraz zapewnić rynkowy poziom zysku, odpowiadający wykonywanym przez te podmioty funkcjom, angażowanym aktywom i ponoszonym ryzykiem. Przez bazę kosztową w metodzie koszt plus rozumie się sumę kosztów bezpośrednio związanych albo sumę kosztów bezpośrednio lub pośrednio związanych z wytworzeniem we własnym zakresie lub nabyciem przedmiotu transakcji kontrolowanej.

V. Koszty trzeba odpowiednio przyporządkować do transakcji kontrolowanej

Istotne jest prawidłowe przyporządkowanie kosztów do transakcji kontrolowanej: kosztów bezpośrednich (np. bezpośrednio związanych z daną transakcją kosztów wynagrodzeń, surowców, materiałów, energii dotyczących produkcji). Do kosztów bezpośrednich może zostać dodana uzasadniona część kosztów pośrednich związanych z daną transakcją. Zgodnie z obowiązującymi obecnie przepisami, bazę kosztową stanowi: suma kosztów bezpośrednio związanych z wytworzeniem we własnym zakresie lub nabyciem przedmiotu transakcji kontrolowanej, czyli z bazy kosztowej wyłączone zostają koszty ogólnego zarządu, koszty sprzedaży oraz koszty wydziałowe, albo suma kosztów bezpośrednio lub pośrednio związanych z wytworzeniem we własnym zakresie lub nabyciem przedmiotu transakcji kontrolowanej.

VI. Bazy kosztowe i narzuty muszą być kalkulowane na tych samych zasadach

Jak wskazują Wytyczne OECD, uwzględnienie kosztów ogólnego zarządu związanych z transakcją kontrolowaną w metodzie koszt plus jest uzasadnione wtedy, kiedy jest to niezbędne do zapewnienia spójności i porównywalności kosztów ujętych w bazie kosztowej, np. przy różnym sposobie ich księgowania. W praktyce kwestia ta przeważnie dotyczy wyboru danych porównawczych z rachunków zysków i strat sporządzanych w oparciu o wariant kalkulacyjny albo porównawczy. Porównanie kosztów prezentowanych w wariantach kalkulacyjnych z wariantem porównawczym nie zapewnia możliwości wyliczenia wskaźnika narzutu zysku brutto. Koszty w obu wariantach zrównują się dopiero na poziomie zysku (straty) ze sprzedaży. O ile wariant kalkulacyjny wyodrębnia koszty ogólnozakładowe, to w wariantach porównawczych są one ujęte w poszczególnych kosztach rodzajowych i identyfikacja ich jest możliwa z poziomu zapisów księgowych, na podstawie dokumentów źródłowych. Kluczowym jest natomiast porównywanie baz kosztowych i narzutów kalkulowanych na tych samych zasadach.



Joanna Pasymowska
Starszy Menedżer
w Dziale Doradztwa
Podatkowego BDO
tel.: +48 22 543 16 00
Joanna.Pasymowska@bdo.pl



VII. Narzut zysku określany jest w oparciu o wskaźniki rentowności

Narzut zysku to wartość dodawana do kosztu wytworzenia produktu (usługi) lub zakupu towarów lub usług, w celu ustalenia ich ceny sprzedaży. W metodzie koszt plus narzut zysku kalkulowany jest w oparciu o bazę kosztową i zazwyczaj określany jest procentowo. Narzut zysku w stosunku do określonej bazy kosztowej ustala się poprzez odniesienie do poziomu zysku, jaki ten sam podmiot stosuje w porównywalnych transakcjach z podmiotami niezależnymi (porównanie wewnętrzne), lub zysku stosowanego w porównywalnych transakcjach przez podmioty niezależne (porównanie zewnętrzne). Z uwagi na dostępność i jednolitość danych w porównaniu wewnętrznym należy uznać, że wariant ten daje najlepsze wyniki ustalenia ceny transferowej - pod warunkiem zachowania porównywalności transakcji kontrolowanej z niekontrolowaną (niekontrolowanymi). Wynikiem kalkulacji jest cena transferowa. W przypadku metody koszt plus należy przez to rozumieć wysokość narzutu zysku w stosunku do porównywalnej bazy kosztowej, realizowanego w transakcjach z podmiotami niepowiązanymi lub w transakcjach pomiędzy podmiotami niepowiązanymi.

Niniejszy materiał
nie stanowi
wyczerpującej
informacji podatkowej,
ani nie stanowi
opinii podatkowej.
Przed podjęciem
jakichkolwiek decyzji
prosimy o zasięgnięcie
szczegółowej porady
podatkowej.

BDO to międzynarodowa sieć niezależnych firm audytorsko – doradczych, których współpraca koordynowana jest z centralnego biura w Brukseli. Początki BDO sięgają 1963 roku. W Polsce BDO działa od 1991 roku. Mamy 5 biur, w: Warszawie, Krakowie, Poznaniu, Wrocławiu, Katowicach.

BDO od lat doceniane jest w prestiżowych Rankingach dotyczących działalności m.in. Działów:
Audytu oraz Doradztwa Podatkowego.

Ostatnie wyróżnienia dla firmy dotyczą Rankingów:

Firm i Doradców Podatkowych Dziennika Gazety Prawnej za 2022 rok:

■ I miejsce Najlepsza Firma Doradztwa Podatkowego w kategorii firm średnich

Rzeczypospolitej i Parkietu za 2022 rok:

■ Najbardziej Aktywna Firma na Giełdzie (IV miejsce)

■ Najlepsza Firma Audytorska (V miejsce)

■ Najlepsza Firma badająca spółki giełdowe (VI miejsce)

BDO spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa, ul. Postępu 12, 02-676 Warszawa;
tel.: +48 22 543 16 00, fax: +48 22 543 16 01, e-mail: office@bdo.pl

BDO